

“In het voorjaar 2017 verkreeg de Semse via de gemeente toegang tot het archief van wijlen Roger Van Kerckhoven.

Roger was jarenlang onderwijzer in Zemst en was een gepassioneerd heem- en geschiedkundige die een zeer rijke erfenis heeft nagelaten inzake het verleden van onze gemeente.

Al deze documenten worden door de Semse geïnventariseerd en grotendeels ingescand zodat zij beschikbaar blijven voor verder onderzoek en consultatie.

De Semse zal in haar nieuwsbrieven regelmatig een bijdrage publiceren uit dit archief.”

Roger was een geboren verteller met veel verbeeldingskracht. In het imaginair dagboek van Tist Verhaegen dat we hier publiceren heeft hij zijn fantasie de vrije loop gelaten en uitgaande van enkele historische gegevens bv. de Brabantse Omwenteling, een gans verhaal opgebouwd dat op een geloofwaardige wijze de sfeer van die tijd weergeeft.

UIT HET LEVEN VAN TIST VERHAEGEN

(deel I)

Mijn geboorte en eerste jaren

Veel weet ik daar niet van te vertellen, onze va die zei niet veel en ons moe had gene tijd om veel te vertellen.

Mijn naam is Tist Verhaegen, eigenlijk Joannes Baptista zoon van Petrus en Anna Catharina Van den Heuvel. Tegen onze va zeggen ze Pie en daarom heet ik Tist van Pie. Ons moe die heet Katrien maar de meesten zeggen Trien van Pie. Ik ben geboren in Sempes op de Brug, de week voor kermis, op 18 september in 1780. Onze va is van 1739 en ons moe van 1740. Mijne nonkel Fons zegde dat ik een nieuwejaarskinneke was. Ik ben gemaakt op een koude winternacht begin januari 1780. Ik was het vijfde kind en ons moe was het kinderbed al gewoon. Dat zij een kind ging kopen in de nazomer vond ze niet zo erg. Mijn oudste zuster, ons Marja, was toen al 15 jaar. Zij kon het huishouden doen. De oogst was binnen toen ik geboren werd op woensdag 18 september 1780. De dag daarop werd ik naar de kerk gedragen om gedoopt te worden. Mijn meter was tante Isabella uit Hofstade en mijne peter was nonkel Tist die in Epegem woonde. Van hem kreeg ik zijne naam Joannes Baptista. Ik vind dat wel spijtig dat ik Tist heet want het half dorp heet Tist. Wij wonen op de Brug in "den blaave peirel" juist over de Zenne. Naast ons, vlak naast de Zenne woont Peter Vanderheyden in "Sint Laurentius", wij noemen ze "van de Schatter". Ook naast ons woont Lewie Cantinjeau in de afspanning Den Arend. Het is ene die uit Frankrijk komt en niet goed Sempes kan spreken. Aan den andere kant van de steenweg is het kantoor, later het Comptoir genoemd. Daar woont Frans Magnus en Katrien De Craen. Tegen Mechelen is nog een doening "den bareel" bij Nele Op De Beeck. De schoonste afspanning van de Brug is "de witte Roos" bij Janneke Van Loock en Cie maar daar hebben wel meer bazen gewoond.

Dan hebt ge nog beenhouwer Thielemans over de brug. Dat is een rare. Tegen pachter Van Asbroeck zegt iedereen "den potattenboer" maar dat heeft hij niet graag. Ah ja, ik zou Willem Van Messen nog vergeten

in 't "Bourgondisch Kruys". Wij dus aan den Steenweg met de baan naar Aarschot al zeggen wij de weg naar het Vriezenbroek. En dan hebt ge nog het wegske naar de Gulderij dat door de plaats van den beenhouwer loopt.

Ik mag zeggen dat ons Marja mij heeft grootgebracht. Als kind groeide ik op in de vette jaren waarin er overschot was. Veel vriendjes waren er niet op de Brug en naar het dorp gaan spelen, dat mocht ik niet. Aan ons huis was een grote poort want iedereen had schrik dat de kinderen in de Zenne zouden vallen. "Blijf weg van 't water" dat heb ik duizend keren moeten horen. Wanneer ik geboren ben hadden we in de kamer nog een open haard. Daar heeft mijn wieg gestaan. Een grote schreeuwer was ik niet. Ons Marja wiegde graag en ons kat mocht bij mij liggen. Na het kinderbed is ons moe lang ziek geweest en na mij zijn er geen kinderen meer gekomen. Mijn grootmoe heb ik niet gekend maar mijn grootva die woonde ook bij ons. Ik weet nog goed dat hij hout op 't vuur moest doen. Hij viel dikwijls in slaap en dan was ons moe kwaad omdat hij het vuur had laten uitgaan. Gelukkig dat ons Marja goeie ogen had. Mijn grootva zat altijd op de bank. Hij had een zwarte kamizool aan. Zo herinner ik hem.

De dood van ons Annake

ik speelden in de stal. 't Was zo heet dat we uit de zon bleven. We waren smet aan 't spelen. We kregen dorst. Ons Marja was binnen de vloer aan 't schuren. Onze bornput was bijna leeg. Om geen putwAan de tafel had iedereen een vaste plaats. Ik zat tussen ons moe en ons Annake. Annake was twee jaren ouder dan ik. Van wanneer onze grootva gestorven is, daar weet ik niks meer van. Maar van ons Annake kreeg ik mijn eerste verdriet, groot verdriet. Annake speelde heel veel met mij. 't Was een echte kwajongen. Ik moet een jaar of vier geweest zijn. 't Was in de zomer en heel warm. Onze va en ons moe waren op 't veld aan de kapel van het Hammeken. Er moest nog een stuk

tarwe gepikt worden. Ons Marja was thuis. Annake en ater te verspillen was ze mee ne houten emmer water gaan scheppen in de Zenne. Om niet te dikwijls te moeten lopen, had ze twee emmers meegenomen. Ze zette ene emmer aan de deur. Ons Annake pakte een sjat uit de stal en schepte ze vol in de emmer. Na twee slokken spuwde ze het water uit. De dag daarna is ze ziek geworden. Ze lag op haar strozak te zweten. Ons moe was er niet gerust in. Ons Marja moest natte melkdoekskens op haar voorhoofd leggen. Ons buurvrouw Rosalie uit den Arent werd erbij gehaald. 't Is de hete koorts zei ons buurvrouw. Ons moe wilde naar chirurgijn De Bruyn gaan maar onze va vond dat niet nodig. 's Avonds was ons Annaka nog niet beter. Ze lag zachtjes te kreunen. Ons moe pakte een paar kaarsen want ze wilde 's nachts blijven waken. Toen ik 's morgens wakker werd hoorde ik ons moe schreeuwen. De strozak van Annake was leeg. Ik vroeg direct waar Annake was. Onze Rik wees na de kamer van ons moe. Ze is dood, zei Rik. Terwijl ik aan tafel zat, kwamen de buurvrouwen binnen. Rosalie streek eens door mijn haar en gaf een snik. Daarna hoorde ik ze lezen in de kamer. Rosalie las voor, de anderen antwoordden. Onze va was naar het dorp naar de koster en naar de grafmaker. Koster Frans Van Bever zou alles regelen met de pastoor. Morgen vroeg na de mis van zeven uren kon geen probleem zijn. Schrijnwerker Lepage woonde in het Kerkstraatje. Na de noen zou het kistje klaar zijn. Nog voor "het schoftijd" zou de schrijnwerker ons Annake komen kisten. De grafmaker Rik Verstraeten woonde vlak aan de kerk in de herberg "den Papegaai". Als er iemand zo vroeg aan de deur kwam, dan kon hij het slechte nieuws van het gezicht aflezen. Rik liet onze va binnen en schonk een druppel jenever in. " 't es veur morgen na de mis van zeven uren" zei onze va. Om zijn verdriet te verbijten dronk hij nog twee druppels. Rik rekende niet eens af, hij zou zijn stuivers wel krijgen. Ik heb ons Annake mogen zien. Ze lag precies te slapen in het grote bed. Haar gezicht was helemaal wit geworden. Ik zag alleen haar kop en haar handekens. Ik had er gaarne nog eens aangekomen maar ik mocht niet. Terwijl de schrijnwerker in de kamer was, heb ik stillekens het kruiske vastgenomen. Die nacht heb ik niet veel geslapen. Ik moest aan ons Annake denken en aan ons moe die hare neusdoek niet kon loslaten. Ze had tegen mij gezegd dat ons Marja mij 's morgens zou komen halen. Maar ik was al wakker voor ze vertrokken waren. Onze va had zijn kruiwagen afgewassen. Daar stond het kistje in. Ons moe droeg het kruiske. Alleen onze Rik mocht meegaan. De geburen knikten of deden hun klak af. Op het kerkhof stond de grafmaker hen op te wachten. " 'k zal de pastoor gaan halen". Pastoor De Ceuleneer kwam uit de sacristie met zijn witte stoel aan. Hij prevelde wat latijn. Terwijl hij het kistje zegen- de maakten onze va en ons moe een kruis. Om zijn welwillendheid te tonen zei de pastoor nog: Annake is nu een engeltje in den hemel we zullen samen een Engelse groetenis bidden. Dat was niet de gewoonte. Voor ze van het kerkhof waren hoorden ze de klompen aarde al op het kistje vallen. De wereld van Annake was verstomd tot een houten kruisje. Na 't eten kroop ons moe in 't bed, onze va trok naar het veld want de oogst moest binnen. De tranen die hij daar gelaten heeft, die heeft geen mens gezien. En ik? Ik zat op den

dorpel van de herberg den Arent te spelen, getroost door een glas melk uit de kelder en een stuk pondkoek.

De Brabantse Revolutie

Vanaf dat ik een jaar of acht was, mocht ik elke zaterdag meegaan naar de markt in Mechelen. Af en toe ging ik in de stal bij pachter Van Asbroeck helpen. Hij reed elke zaterdag naar de markt. Ik mocht op de kar zitten en Cecilia, zijn vrouw, had altijd een stuiver over om mij te verwennen. We reden naar de Botermarkt want daar stonden de Mechelaars op ons te wachten. Aan de Brusselpoort moest pachter Van Asbroeck zeven stuivers betalen of een dozijn eieren. In de winter van 1788-1789 was er heel veel volk op de zaterdagmarkt. Niet dat er veel coupletzangers of acrobaten waren nee, er kwamen sprekers. Wat er aan de hand was, daar verstond ik niks van. Maar onze Rik ging ook naar de markt, dat was niet normaal. Het woord Dullen had ik wel verstaan. Rik zei dat ze daarmee die sprekers bedoelden. Vooral de jonge boeren hoorden de Dullen graag bezig. Ze beloofden vrijheid en inspraak. Met halfvasten was er nog nooit zoveel volk op de markt geweest. De week daarvoor was Jefke Driessens uit Semps opgepakt voor brandstichting. De stadwachtters hadden hem in het gevangenhuis gestoken. Onze Rik stond op de Grote Markt, gewapend met een pikhaak. Opgezweept door de sprekers trok de bende naar het gevangenhuis. Cipier Holens deed alsof hij geen schrik had. Maar toen een haantje-de-voren hem met de zeis een snee in zijn kop gaf, gooide hij zijn sleutels weg. Jefke Driessens werd triomfantelijk bevrijd.

's Anderendaags moest ik voor mijn penitentie van ons moe mee naar de hoogmis. Ik mocht niet bij de andere kinderen staan. Heel de mis moest ik naast ons moe staan. Zij kon het niet weten, maar in plaats van de preek heeft onze pastoor de vastenbrief voorgelezen. Ons moe zal mij wel horen zuchten hebben want dat bleef maar duren. Maar als de pastoor zei " 't is voor de religie, 't is voor de vrijheid" dan peisde ik dat onze Rik op het goede spoor zat.

In de zomer van 1789 brak er onrust uit. Op een nacht was er een stuk koren gepikt bij pachter Tersago. Philip Tersago was schepenen aan de bank van Semps. Hij woonde op 't Beekveld in 't Hof van Tilburg. Hij had de schoonste paarden van heel het dorp. Onze meier Alexander Desirant, eigenlijk een Brusselaar, had bevolen een veldwacht op te richten. Dat was iets voor onze Rik. 's Nachts door het veld trekken en misschien een haas kunnen stropen, Rik deed niet liever. Eind november begon het te vriezen dat het kraakte. Na een week was de Zenne helemaal toegevroren. 't Zwart Water en de beemden aan het Hammeken waren veranderd in een ijsvlakte. Half december vroom het tot -14 onder het ijs. Juist tijdens die dagen trokken de Oostenrijkers

uit Mechelen weg. Ik heb ze voorbij ons zien rijden met volgeladen koetsen getrokken door 4 paarden. 's Anderendaags is onze Rik naar Mechelen gelopen. De boeren wilden het wapenmagazijn plunderen. Maar 't was al te laat, hij kwam met lege handen naar huis.

In de vasten van het volgende jaar kwam de pastoor bij ons. Ons moe deed rap een proprere voorschoot aan en onze va pakte de stoop jenever. Pastoor De Ceuleneer had een heel schone snuifdoos. Smoren deed hij niet. Hij kwam uit Appelsterre waar veel tabak werd verbouwd. Als er familie op bezoek kwam, kreeg hij steeds paar zakken droge tabak. Tussen de kleine teugjes aan zijn druppel snoof hij een plukje tabak. Ik kom voor uwen Tist zei hij. Hij keek vriendelijk naar mij. Binnenkort viere wij een groot feest in onze kerk. Michiel de zoon van pachter Cauwenberg op Relegem, heeft zijn licentie behaald in het seminarie. Hij gaat zijn eerste mis doen in de maand juli. Ik zoek een paar jongens die bij deze gelegenheid willen assisteren in die mis. Tist ziet er niet van de domste uit, hij zal dat wel kunnen. Let op, zo gemakkelijk is dat ook weer niet. Ik heb met Tist Vanhocht afgesproken dat hij zal helpen om ze latijn te leren. Meneer pastoor ge weet toch dat onzen Tist niet kan lezen of schrijven. Op zo een korte tijd zal hij dat niet kunnen. Ja, veel tijd is er niet meer maar God en Tist Vanhocht kunnen wonderen doen.

Zo kwam ik in de brouwerij den Hert terecht en leerde ik de latijnse gebeden. Tist Vanhocht was al oud, zijn zoon Guiliam deed het brouwerswerk. Hij had tijd genoeg om zich met ons bezig te houden. De reuk van de brouwerij stond mij aan. Ik zou liever hier werken want den boerenstiel dat is niks voor mij. Ik had mijn plechtige communie nog niet gedaan, ik moest nog een paar jaren wachten. In de brouwerij van Tist Vanhocht gingen mijn ogen en mijn oren open.

Notaris De Coster uit Elewijt was in den Hert geweest op een vergadering van de gildeleden. Hij vroeg aan de mannen van de Sint-Sebastiaansgilde om een compagnie op te richten om onze vrijheid te verdedigen. Indien elke parochie meedeed dan zouden de Oostenrijkers er niet meer aan denken om de zuidelijke Nederlanden opnieuw te veroveren. Hij had succes: de gilde was bereid om een compagnie te vormen. Samen met de gilde van Weerde zouden ze de gevraagde 125 man wel halen. Rik De Keyser, de baas uit de herberg de Sterre en bakker Devos van op de Steenweg waren de voortrekkers. Onze Rik ging na de noen bijna alle dagen ne pot bier drinken bij Mette van den Ruyter. Hij vertelde mij dat hij in het leger ging om het land te verdedigen. Rik de Keyser den baas van de Sterre zou ook den baas worden van de compagnie van Semp. Maar aan 125 mannen geraken om mee te doen dat was niet zo gemakkelijk. De gilde van Weerde dat was maar een handvol. En tussen zeggen en doen is een groot verschil. De vrouw van de smid van op den hoek van de Hoogstraat en de Steenweg, Jeanneke Hoorickx was een naaister. Samen met Marja Vercammen heeft ze een vlag gemaakt. De pastoor heeft ze gewijd op ne zondag na de hoogmis Ik was misdiender en ik hoorde van de pastoor dat het niet met zijn goesting was. Als ik bij Tist Vanhocht ging leren schrijven vroeg ik of het zou oorlog worden. Mette Vanhocht, zijne zoon was advocaat in Brussel. Van hem wist

Tist dat de Oostenrijkers zouden terugkomen en dat ons leger daartegen niet zou kunnen winnen.

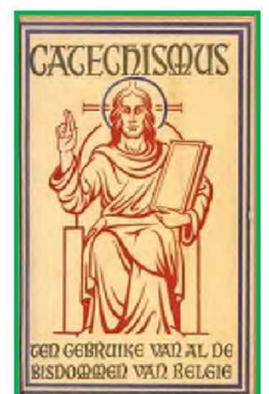
De compagnie van Semp geraakte aan niet meer dan 80 mannen. Rik De Keyser was de kapitein, bakker Tist Devos was luitenant en Rik Magnus mocht de vlag dragen. Gide Hoorickx moest als fourier voor het eten zorgen en Peer Goossens was sergeant. Uit onze buurt deden er niet veel mee. Onze Rik wilde gaan vechten maar onze va zei dat hij zo dul was als den ergste dul. Tist De Craen en Tist van de Schatter waren even zot als onze Rik, zij deden ook mee.

In de zomer zijn ze vertrokken. Onze va was razend kwaad omdat onze Rik zijn werk liet staan. Ik kon het al peinen, ik zou het werk op mijne nek krijgen. Rik De Keyser had van de pastoor gedaan gekregen dat hij een speciale mis zou doen op de dag van het vertrek. Pastoor De Ceuleneer zegende zijn moedige parochianen. Het halve dorp kwam kijken, teminste de mannen. De processie ging bijna voor ons deur. Ze gingen van de Steenweg langs de baan van 't Vriezenbroek. Rik Magnus met zijn vlag liep voorop. Tist van de Schatter kreeg nog rap een zakske kersen als ze aan de Sint-Laurentius passeerden. Zou ik onze Rik nog ooit terugzien?

Later heeft mijn broer mij alles verteld. In Leuven kwamen ze bijeen met 12000 man. Samen met Laken en Ramsdonk maakte Semp deel uit van het vijfde bataljon. Ze hebben tot in september moeten wachten eer ze de Oostenrijkers gezien hebben. Bij de eerste kanonballen van de Oostenrijkers was onze kapitein Rik De Keyser al gaan lopen. Veel gevochten werd er niet. Geen week later kwamen onze dappere soldaten al naar huis. Op een avond stonden er twee koetsen met Oostenrijkers bij ons op de Sint-Laureisbrug. De officieren dronken een pot bier in den Arent. 's Anderendaags kwam onze Rik terug thuis. Daarmee was de revolutie voorbij.

Plechtige communie en vormsel

Een van de jaren die mij het best is bijgebleven, is 1792. In dat jaar mocht ik mijn plechtige communie doen. Alle weken, na de hoogmis, had den onderpastoor catechismusles gegeven. Hij vertelde uit den bijbel en den onderpastoor kon goed vertellen. Iedereen stond stokstijf te luisteren. Van zodra hij het boekje met de catechismusvragen uit zijne zak pakte, was het plezier gedaan. Hij zegde de antwoorden voor en wij Moesten herhalen. Waar is God? God is overal, in de hemel, op de aarde en op alle plaatsen. De zondag daarna moesten wij naar voren komen want hij ondervroeg iedereen. Toen ik als een van de eersten het antwoord aframmelde stelde den onderpastoor zijn misdiender tot voorbeeld. Maar hij wist niet dat ik bij Tist Vanhocht had leren lezen. Verleden jaar had ik van hem een Mechelse catechismus gekregen. Ik kende al een deel van buiten. Om ons aan te zetten zei de onderpastoor dat de meisjes het veel beter konden maar dat ge-

loofde ik niet. Later kondigde hij aan dat al wie de hele catechismus kende, een mooie prijs kreeg. Daarvoor wilde ik wel mijn best doen. Als ik de mis ging dienen nam ik mijne catechismus mee om te leren. Thuis konden ze mij niet afvragen want niemand kon lezen of schrijven.

Drie weken voor Pasen was de grote concour. 't Was niet gemakkelijk want tegelijk met onze concour was er een doop. Ze hadden een kinneke gevonden in de Gracht aan de Steenweg. De pastoor doopte het als Thomas In De Gracht. Het kind blijtte zo neig dat de onderpastoor effekens moest wachten. Maar ik was de eerste die alle vragen kon beantwoorden. Het was de pastoor die de prijzen uitdeelde. Eerst kreeg ik een schoon portret mee met de heilige Laurentius op. Dat we een pondkoek gingen krijgen en een rozijnenbrood, dat verwachtte iedereen. Met de grote kaars die we kregen, kon ik niet veel doen. Veel beter dan de prijzen was de eerste plaats op de eerste rij. Nu zouden ze allemaal weten wie Tist van Pie was. Onze va was blijven wachten in den Papegaai. Hij was zo blij dat hij mij op mijn eerste druppel jenever tracteerde. Van baas Rik Verstraeten kreeg ik er ook een maar die heeft onze va uitgedronken.

Op een zaterdag zijn we naar Marja Van Cammes gegaan want bij haar was een kostum wat goedkoper dan bij Jeanneke van de smid. Ik kreeg alleen een broek een vest en een gilé. Een hemd had ons moe nog liggen. Marja Cammes was een vriendelijke vrouw die haar klanten goed bediende. Als zij hoorde dat ik een catechismusprijs gewonnen had, kreeg ik een strik voor niet. Daarmee kon niemand nog zien dat mijn hemd al gedragen was. Bij Engel De Maen in de Mouille gingen we een paar schoenen kopen. Ik zag die hoge schoenen het liefst maar ik kreeg ze niet, ze waren te duur. Den Engel zou voor mij een paar lage maken met nestels.

Op Palmenzondag was het de grote dag. Ik was voor zes uren al opgestaan. Ik moest mijne kop wassen al was er niet veel haar te zien onder mijn nieuwe klak. Veel eten kon ik niet, ik was te nerveus. Mijn meter tante Isabella en mijn peter nonkel Tist waren om half negen al bij ons. Het weer was goed, wat wolken maar geen regen.

Ik ben nog nooit zo fier geweest als het moment waarop ik als eerste naar de communiebank mocht gaan. Na de mis werd de palm gewijd. Bij het buitenkomen wensten de mensen mij proficiat. Om Tist Vanhocht te bedanken gingen we naar de Hert. Tist was ziekelijk, hij kon nog met moeite naar de kerk gaan. Als cadeau kreeg ik van hem een sjat warme melk met chocolat in. Dat had ik nog nooit gedronken. Het was heel zoet en het smaakte naar nog. Onze va vroeg een jenever en nonkel Tist ook. Onze Rik bestelde een pot bruin bier en de vrouwen dronken café. De sjatten waren heel schoon maar veel kleiner dan bij ons. Ge moest fijne pollen hebben om de oren te kunnen vasthouden. Zonder dat we het gevraagd hadden, had Anna, de vrouw van Tist Vanhocht een schoteltje gebracht met gebakken koekjes.

Thuis stond ons Marja aan het fornuis. De ketel kiensoep stond te dampen. Ik moest voor de eerste keer

lezen aan tafel. We aten vers brood bij de kiek. Ons moe had de kaars aangestoken die ik in de catechismusles gewonnen had. Ons Marja had wat saffraan in de rijstpap gedaan, ze zag goed geel. We hebben ons nog moeten spoeden om op tijd in 't lof te zijn. Na het lof mochten al de communicanten naar de pastorij gaan. We kregen allemaal een druppel, niet met jenever maar met appelsap. Het smaakte maar zuur en niet iedereen heeft zijn glas uitgedronken. Liza Silverans, de meid van de pastoor, zal veel werk gehad hebben om al die glazen af te wassen.

In de maand juni gingen de communicanten gevormd worden. Dat was nog veel spannender dan de communie. We moesten gevormd worden in Mechelen, in de kapel van het seminarie. Voor een keer moesten we niet te voet gaan. De koster had ervoor gezorgd dat iedereen een plaats in een koets had. De peters en de meters moesten erbij zijn. Onze va had aan pachter Vanasbroek gevraagd om te rijden. 't Was maar een boerenpaard maar dan waren we toch meer op ons eigen. Het was de week voor kermis en snikheet. De kersen waren rijp. Ik had een zakje gevraagd aan ons Marja en dat vol kersen geplukt. Daarmee zou ik kunnen amuseren als we te lang moesten wachten. De koer van het seminarie stond vol koetsen. Tegen de kapel was een kermis gemaakt. Er stonden kraampjes opgesteld met snoep en speeldingen. Van mijn meter Isabella kreeg ik een paar calissestokken en van mijn peter een mik. In Mechelen kennen ze dat niet, zij noemen dat een katapult. We moesten wachten tot die van Heffen gedaan hadden. De kersepitten kwamen van pas om mijn nieuwe mik te proberen. Eerst schoot ik naar de mussen in de linde op de koer maar ik kon niet nalaten om ook een paar pitten te spenderen aan die madam met hare rode hoed. Het vormen ging veel rapper dan ik gedacht had. Den bisschop zalfde mijn voorhoofd en zette met zijn duim er een kruis op.

Nu was ik gevormd, mijn kinderjaren waren voorbij. Ik wilde nog wat rondhangen aan de kramen maar pachter Vanasbroeck wilde al meteen naar huis. Onderweg schoot ik met mijn mik tot onze va zei dat ik ze moest wegstecken. Als ik thuiskwam deden onze va en ons moe zo raar. Ik zag aan hun gezicht dat er iets was. Na het eten zei ons moe dat ik naar de zolder moest gaan kijken. Ik ging naar het stalletje en kroop de ladder op. Ik trok mijn ogen open. Ze hadden op de zolder een kamerke afgeslagen. Er lag een nieuwe strozak in. Er stond een kist voor mijn kleren. Daarnaast stond een oude stoel met een pispot eronder. Ze hadden een hank gemaakt tegen de schouw waarop een pannetje stond met een kaars. Ik stormde naar beneden om mijn ouders te bedanken. Ze zeiden dat het eigenlijk onze Rik en ons Marja waren die ervoor gezorgd hadden. Ge kunt u niet voorstellen hoe gelukkig ik was met mijn eigen kamer.

(Wordt vervolgd)